

Arrest

nr. 182 052 van 9 februari 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 15 juli 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 juni 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Vooreerst stelt de Raad vast dat aan de verzoekende partij op 10 januari 2014 een inreisverbod werd opgelegd voor drie jaar (bijlage 13sexies).

De aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, ingediend op 29 juli 2013, werd op 3 juni 2016 onontvankelijk verklaard bij gebrek aan buitengewone omstandigheden. Diezelfde dag werd verzoeker bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit zijn de bestreden beslissingen.

Eerste bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 29.07.2013 werd ingediend door :

S., N. M. (...) (...)

nationaliteit: Irak

geboren te Deralouk Ammadiya op (...) of op (...) of op (...) of op (...)

adres: (...)

Ook gekend als :

S., N. M. geboren op (...) te Ammadiya Dehok

N. M. S. geboren op (...) te Duhok

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructies van maart en deze van juli 2009. De instructie van maart 2009 werd integraal overgenomen in de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011).

Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De elementen van integratie (dat hij werkbereid is, dat hij Nederlandse taallessen, een opleiding ‘loopbaanoriëntatie’ en een cursus maatschappelijke oriëntatie heeft gevolgd, dat hij een attest van inburgering voorlegt en dat hij een vrienden- en kennissenkring zou hebben opgebouwd) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Het feit dat betrokkene in het verleden tewerkgesteld geweest is en daarvan zijn arbeidscontract en loonfiches voorlegt, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar een tewerkstelling enkel werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. De officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied is inmiddels vervallen.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedures en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

Betrokkene vroeg een eerste keer asiel aan op 13.04.2005. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 26.03.2007 met een beslissing ‘niet erkend’ door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen.

Een tweede asielaanvraag werd op 21.08.2007 ingediend. Deze werd afgesloten op 11.04.2008 met een beslissing ‘beroep verworpen’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 25.04.2008 werd een derde asielaanvraag ingediend. Met een beslissing ‘weigering van in overwegingname van een asielaanvraag’ door de Dienst Vreemdelingenzaken werd ook deze asielaanvraag op 02.06.2008 afgesloten.

Daarna kwam betrokkene -door het indienen van twee aanvragen art. 9ter- onder attest van immatriculatie te staan. Doch, op 30.11.2010 werden deze aanvragen art. 9ter ongegrond verklaard en werd het AI ingetrokken. Deze beslissing ging gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene gaf daar echter geen gevolg aan en verbleef tot 22.09.2014 (de dag van zijn vierde asielaanvraag) illegaal in België. De vierde asielaanvraag werd op 16.06.2015 afgesloten met een beslissing ‘weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de

Raad voor Vreemdelingenbetwistingen'. Hij betekende een bevel om ten laatste op 05.07.2015 het grondgebied te verlaten, doch verkoos daaraan geen gevolg te geven en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de asielpcedures – namelijk iets minder dan 2 jaar voor de eerste, iets minder dan 8 maanden voor de tweede, iets meer dan één maand voor de derde en iets minder dan 9 maanden voor de laatste – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Wat betreft het aangehaalde lopende beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de negatieve beslissing art. 9ter van 25.02.2013, dient te worden opgemerkt dat er intussen een arrest is geveld. Een nieuwe beslissing inzake deze aanvraag art. 9ter werd genomen op 16.07.2014. Ook hier dient te worden gesteld dat een zekere behandelingsperiode, betrokkene niet de mogelijkheid geeft om beroep te doen op gelijk welk recht van verblijf dan ook.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene zich steeds goed heeft gedragen en nooit enige inbreuk tegen de openbare orde of veiligheid heeft gepleegd, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene beweert dat hij vreest voor zijn leven en voor een schending van artikel 3 EVRM indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst. Er dient te worden opgemerkt dat de bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Betrokkene dient zijn bewering te staven met een begin van bewijs, terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft. Hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn leven en voor een schending van artikel 3 EVRM volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielpcedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Tot slot haalt betrokkene geen andere prangende humanitaire situatie aan, dewelke een buitengewone omstandigheid uitmaakt waardoor betrokkene zich niet kan begeven naar zijn land van herkomst of naar de Belgische ambassade of diplomatieke post bevoegd voor zijn land van herkomst."

Tweede bestreden beslissing:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer:

Naam, voornaam: S., N. M.

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: Deralouk Ammadiya

nationaliteit: Irak

beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als

S., N. M. (...), geboren op (...) te Deralouk Ammadiya, nationaliteit Irak

S., N. M. (...), geboren op (...) te Ammadiya Dehok, nationaliteit Irak

S., N. M. (...), geboren op (...) te Deralouk, nationaliteit Irak

N. M. S. (...), geboren op (...) te Duhok, nationaliteit Irak

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van het volgend artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 12° van de wet van 15 december 1980, is hij het voorwerp van een inreisverbod:

Betrokkene is onderworpen aan het inreisverbod dat hem werd betekend op 07.02.2014. Een bevel om het grondgebied ten laatste op 05.07.2015 te verlaten, werd hem betekend. Betrokkene heeft tot nu toe geweigerd om daaraan gevolg te geven.

Krachtens artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 dient de aanvraag tot opheffing of opschorting daarvan aangevraagd te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon- of verblijfplaats in het buitenland. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft betrokkene geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk.

Indien betrokkene wenst dat het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort, moet hij dus terugkeren naar zijn land van herkomst of verblijf om de aanvraag daar in te dienen. Zolang daarop geen positief antwoord is, mag betrokkene zich niet op het Belgische grondgebied bevinden.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied ten laatste op 05.07.2015 te verlaten.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

“Enig middel: schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel; De Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag van verzoeker op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is. Verzoeker begrijpt niet waarom de DVZ tot deze conclusie komt. Dat, integendeel tot wat DVZ stelt, er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdelinge de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft. Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet (R.v.St., nr. 56146; R.v.St. nr. 55204). De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term ‘circonstances exceptionnelles’ gelezen moet worden als ‘circonstances extraordinaires’ (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T.Vreem.1997, nr. 4, p.385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkenen. Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen. Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene ‘onvoorzienbaar’ is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Dat verzoeker reeds meer dan 10 jaar op het Belgisch grondgebied verblijft. Dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht uit schrik voor zijn leven. Verzoeker kan niet terugkeren naar Irak om dat een regularisatieaanvraag in te dienen, aangezien hij al verschillende jaren niet meer in Irak is geweest! Hij heeft zijn leven hier in veiligheid opgebouwd! Bovendien heeft hij niemand meer in zijn land van herkomst die hem kan helpen. Dat hij hier een veilig en zeker onderkomen heeft en in zijn land van herkomst nergens terecht kan, ook niet voor een tijdelijk verblijf. Dat er dus wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Bovendien kan verzoeker uit deze motivering niet afleiden waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. DVZ dient dit uitvoering te motiveren! Verzoeker kan uit de motivering van de bestreden beslissing niet afleiden waarom de aangehaalde elementen niet verantwoordend dat de aanvraag in België wordt ingediend. DVZ dient dit

uitvoering te motiveren! Dat DVZ het motiveringsbeginsel flagrant schendt! Waarom verantwoorden al deze tekenen van integratie niet dat de aanvraag van verzoeker in België wordt ingediend?! Verzoeker kan op geen enkele manier uit het voorgaande afleiden waarom zijn langdurig verblijf en zijn integratie niet verantwoordend dat de aanvraag in België wordt ingediend en geen buitengewone omstandigheden kunnen vormen en bijgevolg niet kunnen leiden tot regularisatie. Door middel van deze redenering kan DVZ alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen!

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr 80 255 van 26 april 2012 van uw Raad. (...). Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is. De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen buitengewone omstandigheid kan vormen. Louter stellen dat dit 'niet verantwoordt' dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend, volstaat niet! Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht. Bovendien blijkt duidelijk uit de beslissing dat de lokale verankering van verzoeker niet betwist wordt. Dat hieruit blijkt dat verwerende partij redenen zoekt om de aanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren, zonder rekening te houden met ALLE elementen! Dat verzoeker van menig is dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij geregulariseerd dient te worden nu duidelijk blijkt dat DVZ zijn integratie niet betwist. DVZ dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren! Dat verzoeker er steeds alles aan gedaan heeft om legaal verblijft te bemachtigen. Verzoeker kan niet terugkeren naar zijn land van herkomst! Indien verzoeker terug dient te keren naar zijn land van herkomst zal art 3 van het EVRM geschonden worden.. Zoals uit het bovenstaande blijkt, is er wel degelijk sprake van buitengewone omstandigheden, waardoor de regularisatieaanvraag van verzoeker in België werd ingediend. Dat deze stelling door DVZ getuigt van een gebrekkig onderzoek naar het dossier van verzoeker! In eerste instantie wenst verzoeker op te merken dat verzoeker niet gekozen heeft voor illegaal verblijf in België. Hij heeft een regularisatieaanvraag ingediend volgens de geldende regelgeving, op basis van bijzondere omstandigheden en heeft in afwachting van een beslissing terzake in België verbleven, waar zijn veiligheid gegarandeerd kan worden. Mocht hij België verlaten hebben, zou hij zelf zijn rechten geschonden hebben en zou zijn aanvraag zonder voorwerp verklaard geweest zijn. Dat hij geen andere keuze had dan in afwachting van het resultaat in België te verblijven. Bovendien kan verzoeker op geen enkele manier uit het voorgaande afleiden waarom zijn langdurig verblijf en zijn integratie niet kunnen leiden tot regularisatie. DVZ dient minstens te motiveren waarom zijn integratie en langdurig verblijf geen reden kunnen vormen tot regularisatie. Verwerende partij dient immers rekening te houden met ALLE elementen in het dossier van verzoeker, waaronder zijn langdurig verblijf, het feit dat verzoeker geen strafbare feiten heeft gepleegd, zijn integratie, ... Dat de DVZ hiermee nogmaals de motiveringsplicht schendt. Waarom kunnen een langdurig verblijf en al deze tekenen van integratie niet verantwoorden dat de aanvraag op basis van art 9bis in België wordt ingediend en uiteindelijk niet kan leiden tot regularisatie? Er wordt ook gesteld dat betrokkene geen gegronde vrees voor gevaar van schending van art. 3 EVRM kan voorleggen. Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: 'Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederde behandelingen of straffen'. Bovendien kan verzoeker niet in concerto aantonen dat zijn leven in gevaar is indien hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst! Verzoeker is al 10 jaar niet meer in zijn land van herkomst geweest! Hij kan alleen maar afgaan op de mediaberichtgeving om zijn gegronde vrees te kunnen staven. Dat het onredelijk is van DVZ om concrete bewijzen te vragen, immers indien hij concrete bewijzen wil verzamelen, is zijn leven in gevaar! Uit de mediaberichtgeving, die wijdverspreid en toegankelijk is voor verwerende partij, blijkt dat de situatie in Irak nog niet onder controle is. Het is niet redelijk van DVZ om te verwachten dat hij zijn leven in gevaar brengt, zodat hij kan aantonen dat er een reële dreiging is voor zijn fysieke integriteit. Dat dit algemeen geweten is en bijgevolg wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt. Dat verzoeker wel degelijk nieuwe elementen naar voren brengt om de huidige situatie in Irak te verduidelijken, dat DVZ op zijn minst de situatie in zijn land van herkomst dient te onderzoeken. Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. DVZ weigert dit te doen. DVZ schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst. Dat dit argument, in tegendeel tot wat DVZ stelt, wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt. DVZ schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst zonder een recent en individueel onderzoek in het dossier naar de situatie in het land van herkomst. DVZ merkt op dat verzoeker het gevaar voor de schending van art 3 van het EVRM dient te bewijzen. Verzoeker wenst op te merken dat uit de vele recente media wel degelijk blijkt dat de situatie in Irak nog steeds levensgevaarlijk is, dit wordt ook niet ontkend door verwerende partij. Het staat niet ter discussie dat de huidige situatie te Irak nog steeds zeer precair is voor de burgers die er wonen en dat hij nog steeds vreest voor een terugkeer.

Het is onverantwoord om in dergelijke omstandigheden burgers terug te sturen en hen bloot te stellen aan dergelijke gevaarlijke situaties. Verzoeker is uit zijn land van herkomst gevlucht omwille van problemen. Indien hij terugkeert naar zijn land van herkomst zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden. Voor cliënt, die de Irakese nationaliteit heeft, is het onmogelijk om terug te keren naar zijn land van herkomst. Immers hij is uit het land gevlucht en is er al 10 jaar niet meer geweest. Hij kan bijgevolg dus ook niet terugkeren! Waar zou verzoeker terecht kunnen? Hoe kan hij geacht worden terug een leven op te bouwen in Irak, als hij daar al jaren niet meer geweest is en hier zijn belangen heeft?? Hij heeft schrik dat hij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst of ernstige bedreigingen van zijn leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Dat hij dan ook onder de bescherming valt van art 3 EVRM. Verzoeker begrijpt niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid. DVZ schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst. Verzoeker is ook gehandicapt en heeft de juiste medische ondersteuning nodig, die hij in zijn land van herkomst niet kan krijgen. Integendeel tot wat DVZ stelt, dienen zij hier wel degelijk rekening mee te houden in de beoordeling van zijn aanvraag. Het is flagrant onzorgvuldig van verwerende partij om geen rekening te houden met de medische elementen die verzoeker aanhaalt in zijn aanvraag. DVZ dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier alvorens een beslissing te nemen, en dus eveneens met het feit dat verzoeker een handicap heeft. Het getuigt van een eenzijdige interpretatie van DVZ om de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf van verzoeker louter te willen beoordelen in het kader van het gegrondheidsonderzoek. De kortste weg naar een beslissing en om met dit alles geen rekening te moeten houden, is een onontvankelijkheidsbeslissing. Hierdoor miskent verwerende partij de buitengewone omstandigheden. Waarom kan de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf niet in overweging genomen worden in zowel het ontvankelijkheidsonderzoek als het gegrondheidsonderzoek?! Dat hieruit blijkt dat verwerende partij redenen zoekt om de aanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren, zonder rekening te houden met ALLE elementen! Dat verzoeker van mening is dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij geregulariseerd dient te worden nu duidelijk blijkt dat DVZ zijn integratie niet betwist. DVZ dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren! Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de motiveringsplicht. De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel. Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële motiveringsplicht flagrant schendt. Verzoeker is van mening is dat hij voldoende heeft aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij van mening is dat zijn regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden. Dat verzoeker van mening is dat hij volledig aan de wettelijke voorwaarden voldoet en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van art 9bis indiende. Dat hij geregulariseerd dient te worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet. Dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden (zie voorgaande) en dat verzoeker wel degelijk voldoet aan de basisvoorwaarden waardoor de aanvraag van verzoeker ten gronde moest behandeld worden. Dat de beslissing van de dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en zij zich duidelijk vergissen in dit dossier en een en ander over het hoofd hebben gezien. De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel. Verzoeker verblijft al 10 jaar in België! Dat hij dan ook onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst, hij heeft immers een leven in veiligheid en heeft in het land van herkomst nergens een verblijf of onderkomen, ook niet voor een eventueel tijdelijk verblijf! Dat DVZ bij het nemen van zijn beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden! Dat de beslissing van de dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden. Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld. Dat verzoeker dan ook vraagt huidige beslissing te willen vernietigen omwille van het feit dat deze een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht.”

2.2. Verzoeker betoogt dat hij reeds tien jaar op het Belgische grondgebied verblijft en hij zijn herkomstland is ontvlucht wegens angst voor zijn leven. Hij zou niet kunnen terugkeren naar Irak, omdat hij er al verschillende jaren niet meer is geweest en er niemand meer heeft. Hij zou uit de beslissing niet kunnen afleiden waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. Er zou niet gemotiveerd zijn waarom de integratie geen buitengewone omstandigheid uitmaakt. Een terugkeer naar zijn herkomstland zou een schending uitmaken van artikel 3 EVRM. Hij stelt dat er rekening gehouden moest worden met alle elementen uit het dossier.

2.3. De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Het materiële motiveringsbeginsel vereist dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven bestaan met een voldoende feitelijke grondslag, dat het werkelijk bestaande feiten moet betreffen die door het bestuur met de nodige zorgvuldigheid worden vastgesteld. Zo hiervan al dan niet op afdoende wijze blijk van gegeven moet worden in het besluit zelf, lijkt de mogelijkheid tot controle hierop te vereisen dat die grondslag blijkt uit het administratief dossier.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

2.4. Het hoofdmotief van de eerste bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Luidens artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Verweerder laat gelden dat uit artikel 9 van de vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis van de vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering. Als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft een ruime beleidsvrijheid bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

2.5. Het loutere feit dat de verzoeker meent te beantwoorden aan de voorwaarden van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en aldus een andere mening is toegedaan dan de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat dan ook niet om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te besluiten.

Verzoeker uit kritiek op het motief waar de gemachtigde van de staatssecretaris motiveert dat de ingeroepen elementen van integratie tot de gegrondheid behoren. Verzoeker meent dat integratie ook een buitengewone omstandigheid kan uitmaken en stelt dat de motivering van de bestreden beslissing in die zin niet afdoende is.

De motivering met betrekking tot de integratie van de verzoeker dient te worden samen gelezen met het totale oordeel dat de door de verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom het hem niet mogelijk zou zijn om zijn verblijfsaanvraag vanuit het buitenland in te dienen. Aldus blijkt uit de bestreden beslissing duidelijk dat de ingeroepen elementen van integratie niet in overweging worden genomen omdat zij geen buitengewone omstandigheid vormen, meer bepaald omdat zij niet kunnen verantwoorden dat de aanvraag in België en niet via de reguliere procedure vanuit het buitenland wordt ingediend, en dat deze elementen het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek ten gronde, conform artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet. Deze motivering is, in het licht van de door de verzoeker in de verblijfsaanvraag aangehaalde elementen, pertinent en draagkrachtig. Door in de aanvraag louter te verwijzen naar een in België opgebouwde integratie en sociaal net, heeft de verzoeker immers niet aannemelijk gemaakt dat de verblijfsaanvraag onmogelijk of zeer moeilijk vanuit het buitenland kan worden ingediend. Zoals supra uiteengezet, zijn de ontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag en de gegrondheid ervan duidelijk van elkaar te onderscheiden.

Het langdurig verblijf in België en de daaruit volgende integratie betreffen elementen die veeleer betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Deze elementen kunnen derhalve in beginsel niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend, zodat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de staatssecretaris om de aanvraag onontvankelijk te verklaren bij gebrek aan bewijs van het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden.

Met betrekking tot de geuite vrees bij terugkeer naar het herkomstland werd in de beslissing gemotiveerd als volgt: *“Betrokkene beweert dat hij vreest voor zin leve en voor een schending van artikel 3 EVRM indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst. Er dient te worden opgemerkt dat de bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Betrokkene dient zijn bewering te staven met een begin van bewijs, terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft. Hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie; De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn leven en voor een schending van artikel 13 EVRM volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielpprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoeker om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. (...)”*

Verzoeker beperkt zich tot het opnieuw opwerpen van een schending van artikel 3 EVRM, zonder in te gaan op de motivering in de bestreden beslissing en zonder dat hij thans wel een begin van bewijs bijbrengt waaruit afgeleid kan worden dat hij bij terugkeer naar zijn herkomstland dreigt blootgesteld te worden aan behandelingen in strijd met artikel 3 EVRM.

Waar verzoeker stelt dat er rekening gehouden diende te worden met alle elementen van het dossier, laat hij na aannemelijk te maken welke elementen er dan wel zouden zijn veronachtzaamd bij het nemen van de bestreden beslissing, waardoor een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet aannemelijk wordt gemaakt. Met zijn betoog maakt verzoeker evenmin een schending aannemelijk van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en de door hem opgeworpen beginselen van behoorlijk bestuur.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend zeventien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC